

KAMARÁDKY? ACH JO...

Neděle, 09 listopad 2008

Milá Kudlanko, až doteď jsem byla přátelská žena, až mám dobré a dlouholeté kamarádky a nemáme nás nic rozdělující. Rozdělují tedy ne fyzicky, ale hlavně v oblasti názorů a komunikace. Byl to omyl. Stačí tak málo... První kamarádka byla ta moje nej nej u nás na základce. S tou další jsem se dala dohromady po svatbě, když jsme se přátelovali do maturity. Tu jsem získala v práci.

Ale je to už hezkých pár let a tak se naše osudy náležitě vybarvily. Všechny tři jsme rozvedené, všechny máme z prvních manželství dítě a všechny tři máme nové partnery a nové děti. Ta moje první, ze které, má s novým mužem dítě ve věku 4 a 2 roky, kamarádka z práce má 3 a 1 rok a já sama mám přátelského chlapce. A samozřejmě, jak to chodí, navzájem se navzájem, ale s tou mou první si nějakým způsobem rozumíme. Je pravda, až se hodná změnila od doby, co se podruhé vdala; zdá se mi, až její muž ji docela dobře zpracoval a ona změnila některé své názory a přátelila jeho vzorce chování a myšlení. Ale co je asi tak nejhlavnější - rozdělily nás finanční poměry. Zatímco když jsme byly obě rozvedené a neměly na rozhazování, spíše naopak, tak jsme byly kamarádky na život a na smrt. Ona si pak našla chlapa a měla se najednou mnohem lépe; ale ani to nás jaksi nerozdělilo. Jen se z kamarádky stala tak nějak vztahová přítelkyně, abych nemusela psát přátelské skrblice. Dříve jsme si prostě například když jsme potřebovaly, tak jaké věci půjčovaly, třeba oblečení na děti (jedno z nich odrostlo, tak jsme to daly té druhé pro její dítě a tak), stejně tak s hračkami a jinými pomůckami pro děti. Nikdy nám nepřípadlo, až by na tom ta druhá měla být líp a když jsme to už nepotřebovaly, si to prostě vrátily, nebo některá z nás přátelsky přeměkla, až už to zpátky nechce, ať si to necháme. A tak to všechno celých 12 let. Než se vdala podruhé. Měla to ani nějak nepříjemně, protože její syn už byl v té době vztahová její, i když byl mladší a moje malá dcerka už po jejím synovi taky neměla co dědit, tak jsem nad tím vlastně ani nepřemýšlela. V práci jsem se seznámily s další babou, a protože jsme měly hodně podobné osudy, obě jsme si pro a dost nepříjemným prvním vztahem a obě si pak aťse na aťse bezva chlapce, tak jsem byla ráda, až mám další spřízněnou duši i přátelsky v místě, kde bydlím teď. Má kolegyně kama bydlí ve vedlejší místnosti, ale stále se navzájem vztahujeme. No a jak už jsem psala, přátelsky na mě dovedla další hotovství a děti... Když má první kamarádka ze které konečně otěhotněla (po umělé oplodnění jsme z toho samozřejmě měly radost obě dvě). Když se malý narodil, tak jsme to spolu překně oslavily, nakoupila jsem něco na oblečení a nějaké hračky a všechno vypadalo fajn. Za dva roky se jí narodila dcerka, a to už by bylo jasné, až na navzájem vyjezdím víc já za ní, protože ona nechce mít auto, bála se, a cestovat s dvěma dětmi ve veřejnou dopravu je dost náročné. Mezitím se dvě děti narodily i té mé druhé kamarádce, tak jsem od ní obě dostala nějaké už vyžezlé věci po její dcerce; pro tu mou první kamarádku, co měla malou miminko, zatímco druhá holčička už měla tři roky. Seznámily jsme se tak všechny tři navzájem, a první rok dva jsme spolu opřely všechny měly hezké přátelství. No a co se nestalo, otěhotněla jsem nakonec i já. A najednou se ta první kamarádka jak začala odtažovat, začala říkat věci jako: "No, když na to máte, tak si to kupte" (když jsem jí jaký košilek se mi líbí), "to je zbytečné, to není potřeba, nemusí mít všechno" (když se mi u ní líbila nějaká hračka nebo houpací lehátko pro miminko, hrazdička s hračkami na hraní atd.) a když jsem se jí chlubila nějakým hezkým oblečením, co jsem koupila, tak mi na to přeměkla jen, až jsou to vyhozené peníze, až by mi stačilo i něco ze sekáček z bazaru. No a pak se ten její chlap tak nějak pro měkl, až jako oni teď budou chudáci, protože všechno od Janě druhé kámošky teď skončí u Nerudů (jako u nás), i když to malé mimino toho tolik nepotřebuje a my máme na krku jen dvě děti, zatímco oni mají tři a jsou tedy potřebnější. Já jsem o tom nikdy nepřemýšlela tak neuvažovala, jsme na tom nejlíp (přátelsky a po rozvodu). No a její muž mi vlastně taky přeměkl, až se mu na navzájem vyjezdím k němu, protože si pořád si jen stěhuje a nadávají a závidí už i sousedovi přátelsky domem, až má hezčí dlaždice. Ale co mi asi vadilo ze všeho nejvíc, tak byla odpověď mé kamarádky, když jsem se chtěla poradit ohledně jídelníčků pro malého. Prý se mám jít zeptat Janinky, ta má určitě lepší a dražší a tak ať mi poradí ona, protože má doma dvě a určitě je obě nepoužívá a ona nechápe, proč je teda obě skladuje, když je obě nepotřebuje ať neekám, až mi tu jednu dá, ať si ji jdu koupit a prodáváčka mi poradí stejně. (Bylo to po telefonu, a já slyšela, jak jí to nejduřivě říká ten její chlap a ona to po něm opakuje.) Tak mám pocit, až mám asi už o kamarádce. A až na dávné přátelství se začne jak vypařovat a vytrácet. Copak tohle všechno změnilo naše přátelství a hloupá závist? I když mi vlastně nikdo ani nemá co závidět? Gabriela